

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 7. júna 2018*

„Odvolanie – Žaloba o náhradu škody – Nedostatočné odôvodnenie rozsudku vydaného Súdny
dvorom v rámci odvolania – Skreslenie predmetu návrhu na náhradu škody“

Vo veci C-463/17 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 25. júla 2017,

Ori Martin SA, so sídlom v Luxemburgu (Luxembursko), v zastúpení: G. Belotti, avvocato,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Súdny dvor Európskej únie, v zastúpení: J. Inghelram a A. M. Almendros Manzano, splnomocnení
zástupcovia,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory L. Bay Larsen, sudcovia J. Malenovský (spravodajca), M. Safjan,
D. Šváby a M. Vilaras,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho
návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: taliančina.

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním sa spoločnosť Ori Martin SA domáha zmeny uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie z 1. júna 2017, Ori Martin/Súdny dvor Európskej únie (T-797/16, neuverejnené, ďalej len „napadnuté uznesenie“, EU:T:2017:396), ktorým Všeobecný súd zamietol jej žalobu o náhradu škody spôsobenej tým, že Súdny dvor Európskej únie podľa nej porušil článok 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

Okolnosti predchádzajúce sporu:

- 2 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 14. septembra 2010, Ori Martin podala žalobu proti rozhodnutiu Komisie K(2010) 4387 v konečnom znení z 30. júna 2010 o konaní podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38344 – Predpínacia oceľ), zmeneného rozhodnutím Komisie K(2010) 6676 v konečnom znení z 30. septembra 2010 a rozhodnutím Komisie K(2011) 2269 v konečnom znení zo 4. apríla 2011, ktorým Komisia okrem iného uložila pokutu vo výške 15,96 milióna eur spoločnostiam Siderurgica Latina Martin SpA (ďalej len „SLM“), pričom 14 miliónov eur bolo uložených spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Ori Martin.
- 3 V tejto žalobe, ktorá viedla k veci T-419/10, odvolateľka navrhovala, aby Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom stanovovalo, že je solidárne zodpovedná za konanie, ktorého sa dopustila SLM, a aby Všeobecný súd zrušil alebo znížil výšku pokuty, ktorá jej bola uložená uvedeným rozhodnutím.
- 4 Rozsudkom z 15. júla 2015, SLM a Ori Martin/Komisia (T-389/10 a T-419/10, EU:T:2015:513), Všeobecný súd okrem iného znížil výšku pokuty uloženú spoločne a nerozdielne odvolateľke a spoločnosti SLM na 13,3 milióna eur a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.
- 5 Návrhom podaným do kancelárie Súdneho dvora 18. septembra 2015 odvolateľka podala odvolanie proti uvedenému rozsudku, ktoré viedlo k veci C-490/15 P.
- 6 Toto odvolanie bolo zamietnuté rozsudkom zo 14. septembra 2016, Ori Martin a SLM/Komisia (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678).

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnuté uznesenie

- 7 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 15. novembra 2016, Ori Martin podala žalobu o náhradu škody proti Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „žalovaný“) z dôvodu ujmy, ktorá jej bola spôsobená rozsudkom zo 14. septembra 2016, Ori Martin a SLM/Komisia (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678).
- 8 Napadnutým uznesením Všeobecný súd na základe článku 126 svojho rokovacieho poriadku zamietol túto žalobu, ktorej zjavne chýba právny základ.
- 9 Po prvé Všeobecný súd v bodoch 6 a 7 tohto uznesenia konštatoval, že návrh podaný odvolateľkou sa líšil od tých, ktoré možno podať s cieľom dosiahnuť náhradu škody údajne spôsobenej z dôvodu neprimeranej dĺžky konania pred súdmi Únie, ktoré nezahŕňajú posúdenie dôvodnosti záverov Súdneho dvora alebo Všeobecného súdu v ich rozsudkoch alebo uzneseniach. Všeobecný súd totiž uviedol, že tento návrh smeroval k spochybneniu posúdenia týkajúceho sa uplatňovania domnienky o výkone rozhodujúceho vplyvu na spoločnosť SLM, uvedeného v rozsudku zo 14. septembra 2016, Ori Martin a SLM/Komisia (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678), vo vzťahu k odvolateľke.

- 10 Po druhé Všeobecný súd uviedol v bodoch 8 až 10 napadnutého uznesenia, že proti rozsudku alebo uzneseniu Súdneho dvora rozhodujúceho o odvolaní možno podať len návrhy a žaloby podľa článkov 154, 155 a 157 až 159 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, na ktoré odkazuje článok 190 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku. Spresnil, že tieto návrhy a žaloby sa musia okrem iného podať pred samotným Súdny dvorom. Podľa Všeobecného súdu však žaloba podaná odvolateľkou nepredstavuje ani návrh na opravu vecnej chyby, ani návrh na nápravu opomenutia rozhodnutí o určitej časti, ani návrh tretej osoby, ani návrh na obnovu konania podľa článkov 154, 155 a 157 až 159 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

Návrhy účastníkov konania

- 11 Ori Martin navrhuje, aby Súdny dvor:
- zmenil napadnuté uznesenie,
 - vyhlásil a konštatoval, že Súdny dvor Európskej únie porušil článok 47 Charty, a v dôsledku toho
 - uložil Únii nahradiť spôsobenú škodu vyčíslenú na 13,3 milióna eur alebo inú sumu, ktorú Súdny dvor bude považovať za primeranú.
- 12 Súdny dvor Európskej únie navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie a
 - uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

- 13 Ori Martin uvádza dva odvolacie dôvody, ktoré sa zakladajú na skreslení prvostupňovej žaloby a nesprávnom právnom posúdení.

Argumentácia účastníkov konania

- 14 Vo svojom prvom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd skreslil predmet jej návrhov na náhradu škody, keď v bode 7 napadnutého uznesenia usudzoval, že sa svojou žalobou snaží spochybniť posúdenie týkajúce sa uplatňovania domnienky voči nej o výkone rozhodujúceho vplyvu na spoločnosť SLM, uvedené v rozsudku zo 14. septembra 2016, Ori Martin a SLM/Komisia (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678). Z prvostupňovej žaloby totiž jednoznačne vyplývalo, že tieto návrhy smerujú k náhrade škody, ktorá nebola spôsobená nedôvodnosťou uvedeného rozsudku v tomto bode, ale nedostatkom odôvodnenia spočívajúcim v tom, že žalovaný nespresnil dôvody, pre ktoré uvedená domnienka nebola vyvrátená aj napriek predloženým dôkazom.
- 15 Vo svojom druhom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 8 až 10 napadnutého uznesenia nesprávne obmedzil prípady väd rozsudku vydaného súdom Únie, ktoré môžu zakladať právo na náhradu škody na základe článku 47 Charty, iba na prípady neprimeranej dĺžky konania.
- 16 V odpovedi na prvý predložený odvolací dôvod Súdny dvor Európskej únie tvrdí, že vzhľadom na to, že odvolateľka sa svojou prvostupňovou žalobou dovoľávala odôvodnenia, ktoré podľa nej chýbalo, Všeobecný súd správne konštatoval, že touto žalobou chcela spochybniť obsah uvedeného rozsudku.

- 17 Súdny dvor Európskej únie navrhuje, aby sa oba odvolacie dôvody zamietli, a z toho dôvodu aj odvolanie v celom rozsahu.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 18 Pokiaľ ide o prvý odvolací dôvod, treba pripomenúť, že súd Únie má povinnosť preskúmať jednotlivé návrhy a dôvody, ktoré uviedol žalobca, tak, ako sú formulované v jeho písomných podaniach, bez toho, aby sa odchyľoval od ich predmetu alebo podstaty, inak by porušil svoje povinnosti súdneho orgánu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júna 1994, Klinke/Súdny dvor, C-298/93 P, EU:C:1994:273, bod 20).
- 19 V prejednávanej veci sa v bodoch 2, 6 a 7 prvostupňovej žaloby spresnilo, že údajná vada spočívala v tom, že odvolateľka nebola schopná porozumieť dôvodom, pre ktoré jej bola uložená sankcia, a to ju pripravilo o možnosť znovu sa vyhnúť ďalším sankciám.
- 20 V bode 22 uvedenej žaloby bolo ďalej uvedené, že „tým, že neuviedol v bodoch 53 až 72 svojho rozsudku zo 14. septembra 2016, [Ori Martin a SLM/Komisia (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678)], dôvody zamietnutia spresňujúcich skutočností predložených žalobkyňou, [...] [žalovaný] porušil článok 47 Charty tým, že jej neumožnil [...] mať spravodlivý proces, v rámci ktorého odsúdená alebo sankcionovaná osoba musí poznať skutočné dôvody svojho odsúdenia alebo sankcie, a to, čo sa jej konkrétne vytýka“.
- 21 V bodoch 25 až 28 tej istej žaloby sa uvádzalo, pokiaľ ide o pravidlo, ktorého porušenie v prejednávanej veci zakladá nárok na náhradu, po prvé že „existujú opodstatnené dôvody domnievať sa, že článok 47 Charty je porušený vždy, keď súd prijme opatrenie, ktoré neumožňuje osobe pochopiť jasne a objektívne dôvody, pre ktoré bola sankcionovaná, a to, čo sa jej konkrétne vytýka“, a po druhé že „povinnosť súdnych orgánov zabezpečiť právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby sa na základe zásady riadneho výkonu spravodlivosti v rozsudkoch vždy uviedli konkrétne dôvody, na základe ktorých boli prijaté a ešte predtým aj konkrétne vytýkané skutočnosti“.
- 22 V bodoch 30 až 43 prvostupňovej žaloby sa opätovne uviedlo, že v prejednávanej veci vytýkaná protiprávnosť konania vyplývala z toho, že „vysvetlenie, ktoré poskytol [žalovaný] v napadnutom rozsudku, jej bránilo [...] správne pochopiť, prečo jej bola pripísaná zodpovednosť za pochybenie, ktorého sa dopustila SLM, a bránilo jej pochopiť dôvod, pre ktorý jej špecifiká – hoci boli preukázané – [neboli] považované za také, na základe ktorých by sa dala vyvrátiť domnienka uplatňovania rozhodujúceho vplyvu na spoločnosť SLM“.
- 23 Všeobecný súd však v bode 7 napadnutého uznesenia rozhodol, že odvolateľka sa svojou žalobou usilovala spochybniť posúdenie týkajúce sa uplatnenia domnienky voči nej o výkone rozhodujúceho vplyvu na spoločnosť SLM, uvedené v rozsudku zo 14. septembra 2016, Ori Martin a SLM/Komisia (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678), hoci, ako vyplýva z vyššie uvedených úvah, vada, na ktorú odvolateľka poukázala, sa zakladala na nedostatku odôvodnenia, a teda na porušení podstatných formálnych náležitostí, takže Všeobecný súd skreslil predmet jediného žalobného návrhu na náhradu škody uplatneného žalobkyňou v prvostupňovom konaní, a preto o ňom riadne nerozhodol.
- 24 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že ak odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu vykazuje porušenie práva Únie, hoci jeho výrok sa zdá byť dôvodný z iných právnych dôvodov, odvolanie sa musí zamietnuť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2013, Rintisch/ÚHVT, C-121/12 P, EU:C:2013:639, bod 35).
- 25 Údajná vada vytýkaná v prvostupňovom konaní sa pritom nepreukázala.

- 26 Treba totiž uviesť, že po prvé povinnosť odôvodnenia neukladá súdu Únie povinnosť vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivé všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu, a odôvodnenie teda môže byť implicitné, pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré súd neprijal ich tvrdenia (rozsudok zo 6. septembra 2012, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej/Komisja, C-422/11 P a C-423/11 P, EU:C:2012:553, bod 48). Po druhé z článku 256 ods. 1 ZFEÚ a článku 59 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že odvolanie sa obmedzuje na právne otázky.
- 27 Aj vo veci, ktorá viedla k rozsudku zo 14. septembra 2016, Ori Martin a SLM/Komisja (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678), s cieľom umožniť žalobkyni poznať dôvody, na základe ktorých sa žalovaný domnieval, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď odmietol, napriek skutočnostiam uvedeným odvolateľkou, vyvrátiť domnienku uplatňovania rozhodujúceho vplyvu na spoločnosť SLM, a teda splniť svoju povinnosť odôvodnenia, stačilo, že žalovaný pripomenul právnu zásadu, na základe ktorej usudzoval, že Všeobecný súd sa mohol oprávnene domnievať, že uvádzané dôkazy nestačili na vyvrátenie tejto domnienky.
- 28 Žalovaný si túto povinnosť dostatočne splnil. V bode 60 svojho rozsudku zo 14. septembra 2016, Ori Martin a SLM/Komisja (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678), Súdny dvor uviedol na jednej strane, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že s cieľom overiť, či dcérska spoločnosť určuje svoje správanie na trhu nezávisle, treba vziať do úvahy všetky relevantné okolnosti súvisiace s hospodárskymi, organizačnými a právnymi väzbami, ktoré spájajú túto dcérsku spoločnosť s materskou spoločnosťou a ktoré môžu byť v jednotlivých prípadoch odlišné, a na druhej strane že Komisia má právomoc ukladať pokuty tejto materskej spoločnosti, keď uvedená materská spoločnosť a jej dcérska spoločnosť sú časťou jedného podniku v zmysle článku 101 ZFEÚ, bez toho, aby sa vyžadoval vzťah podnecovania týkajúci sa porušenia medzi materskou a dcérskou spoločnosťou, a vôbec účasť materskej spoločnosti na tomto porušení.
- 29 Z toho vyplýva, že údajná vada, na ktorú odvolateľka poukázala v prvom stupni, ako sa uvádza v jej prvostupňovej žalobe, sa nepreukázala, a v dôsledku toho sa výrok napadnutého uznesenia, ako je uvedený v bode 8 tohto rozsudku, musí považovať za dôvodný.
- 30 Prvý odvolací dôvod sa preto musí zamietnuť.
- 31 Pokiaľ ide o druhý odvolací dôvod, treba pripomenúť, že tento dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že iba vady týkajúce sa neprimeranej dĺžky konania môžu mať vplyv na rozsudok vydaný súdom Únie a založiť nárok na náhradu škody.
- 32 V tejto súvislosti však treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry sú neúčinné, a teda sa musia zamietnuť, dôvody uplatnené v rámci odvolania, ktoré smerujú proti odôvodneniu, ktoré nie je nevyhnutné na podporu výroku napadnutého rozsudku alebo uznesenia (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 12. februára 2003, Marcuccio/Komisja, C-399/02 P (R), EU:C:2003:90, bod 16 a citovaná judikatúra).
- 33 Treba pritom konštatovať, že vzhľadom na to, že údajná vada, ktorou je poznačený rozsudok zo 14. septembra 2016, Ori Martin a SLM/Komisja (C-490/15 P a C-505/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:678), nie je preukázaná, nebolo vôbec potrebné, aby Všeobecný súd rozhodoval o prípadných dôsledkoch vád rozsudku Súdneho dvora o zodpovednosti Únie.
- 34 Keďže úvahy uvedené v bode 31 tohto rozsudku nepredstavujú nevyhnutnú podporu výroku napadnutého uznesenia, druhý odvolací dôvod treba vyhlásiť za neúčinný, a v dôsledku toho sa zamietá.
- 35 So zreteľom na vyššie uvedené úvahy sa musí odvolanie zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

- 36 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 37 Keďže žalovaný navrhol uložiť odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania a odvolateľka vo svojich dôvodoch nemala úspech, treba jej uložiť povinnosť znášať vlastné trovy konania, ako aj nahradiť trovy konania, ktoré vznikli žalovanému.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Ori Martin SA znáša vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Súdneho dvora Európskej únie.

Podpisy